

af dette Ting, uanset hvilken Opfattelse de i øvrigt har af Forslagene, vil være enige om, at Forslag, der vedtages her, maa i ganske anden Grad indeholde Bestemmelser om de afgørende Hovedpunkter, end det er Tilfældet med Lovforslagene i den Skikkelse, hvori de i Øjeblikket foreligger.

Jeg kan f. Eks. for Statsmarinens Vedkommende nævne, at der om Omfanget af denne kun siges, at man skal have „det fornødne Skibsmateriel samt Flyvemateriel“ til Løsning af de Opgaver, man har angivet; der findes intet om Befalingsmændenes Antal, intet om Mandskabets Tal, intet om Tjenestetid, om Løn, om Antagelse, om Afgang. For Vagtkorpset, for Styrken til Lands, gælder derimod, at selve Antallet af Mandskabet er angivet, det er angivet, at Mandskabet skal skaffes af frivillig Vej, og der er sat en Grænse for Uddannelses-tiden; derimod findes der intet om Befalingsmændenes Tal, ikke heller noget om Antagelsesmaaden for Mandskabet, ikke heller i selve Lovforslaget Bestemmelser om Lønning, intet om Organisation eller Udrustning.

Denne meget ubestemte Karakter af Lovforslagene medfører, at man indenfor selve denne Lovgivning i Fremtiden i meget betydelig Grad vilde kunne forvandle Statsmarinen og Vagtkorpset, hvis vi en Gang skulde faa en Regering, der ikke var sindet som den nuværende Regering; hvis Udviklingen skulde springe over Partiet Venstre og Magten falde i Hænderne paa det ærede Medlem Hr. Pürschel, da vilde han indenfor denne Lovgivning, blot med Anvendelse af Bevillinger paa Finansloven, i omfattende Grad kunne forvandle Karakteren af Danmarks Militærvæsen. Dette tror jeg ikke, vi fra nogen Side kan ønske. Jeg ønsker ikke at udstyre det ærede Medlem med mere Magt i saa Henseende end strengt fornødent. Imidlertid nærer jeg ingen Tvivl om, at den højtærede Regering angaaende disse Spørgsmaal vil være overmaade villig til Forhandling om i selve Lovforslagene at fastslaa en Række Hovedpunkter, hvorom der nu ikke findes Lovbestemmelser.

Dernæst vender jeg mig til Spørgsmaalet om Marinens Omfang. Det er angivet i Bemærkningerne, hvorledes man fra den højtærede Regerings Side har tænkt sig det. Man siger der 6 Inspektionsskibe paa tilsammen 7 000—8 000 Tons, og for disse Skibes Vedkommende forekommer det mig, at Forslaget er tilfredsstillende; jeg tror, at for denne Art Skibe vil Antallet være tilstrækkeligt til Løsning af de Opgaver, der rimeligt kan komme til at fore-

ligge for os. Naar man derimod med Hensyn til den Bevogtning, som under urolige Forhold kunde foregaa i vore hjemlige Farvande, regner med 3 Motorfartøjer, tror jeg ikke, at dette efter de indvundne Erfaringer vil være et tilstrækkeligt Antal. Jeg tror, man her maa gaa til et lignende Antal af mindre, hurtigsejlende Fartøjer som det, vi i sin Tid foreslog i Militærkommissionen. Men det er naturligvis et Spørgsmaal, som vil kunne blive Genstand for senere Forhandling, og Antallet maa vel noget afpasses efter, hvor stor Udgiften til disse Fartøjer vil være; det er dog mit Indtryk, at man vil kunne tage et ikke helt ringe Antal af disse uden i væsentlig Grad at forøge Udgifterne til Statsmarinen, saaledes som disse er beregnet i Forslaget, idet jo langt den største Udgift til Marinen stadig er knyttet til Marinens mest unyttige Del, de større Skibe, der nu betegnes som Kystforsvarsskibe.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Opretholdelsen af et Minevæsen. I Betænkningen af 1922 udtalte vi os for Opretholdelsen af et Minevæsen herhjemme. Vi gjorde det ud fra Krigstidens Erfaringer, og her tænker jeg ikke særlig paa Spærringen af Store Bælt; dette var den betydningsfuldeste Opgave, som dansk Militærvæsen løste i Krigsperioden fra 1914 til 1918, men med de Forhold, der for Tiden findes, er det vel ikke saa overvættets sandsynligt, at en saadan Opgave vil komme til at foreligge paa blot nogenlunde tilsvarende Maade i den kommende Tid. Men selv bortset derfra er det mit Indtryk, at man vilde kunne opnaa en betydelig Lettelse i Løsningen af de bevogtningsmæssige Opgaver indenfor danske Farvande ved at have til Raadighed et Forraad af Miner, som eventuelt kunde udlægges i forskellige indre Farvande, hvor Bevogtningen da meget vilde blive lettet. Jeg vilde tro, at der med Udsigt til Udbytte vilde kunne optages en Diskussion om Anvendelsen af et saadant Minevæsen, idet jeg tilføjer, at det ogsaa her, hvad den økonomiske Byrde angaar, kun vil dreje sig om beskedne Beløb i Forhold til de Beløb, der overhovedet er Tale om.

Dernæst vender jeg mig til Spørgsmaalet om Størrelsen af det Mandskab, der tænkes uddannet til Landvagten. I 1922 regnede vi med, at der i givne Situationen kunde blive Brug for en Styrke paa op imod 10 000 Mand; den højtærede Regering har her regnet med 7 000 Mand eller deromkring. Dette er jo ikke nogen afgørende Forskel. Til Tilvejebringelse og Sikring af, at man har en saadan Styrke